

[Krag.]

10 Mill. Kr., i Provinsbyerne 12½ Mill. Kr. og i Sognekommunerne ca. 12½ Mill. Kr. I 1928—29 var man i Hovedstaden naaet op til 51 Mill. Kr., i Provinsbyerne til 52 og i Sognekommunerne ligeledes til 52 Mill. Kr., eller med andre Ord, i Hovedstaden var den personlige Beskatning i absolutte Tal 5-doblet, i Provinsbyerne 4½-doblet og i Sognekommunerne ligeledes 4½-doblet. Og anslaaer man Landkommunernes skattepligtige Indkomst i 1930—31 til ca. 1 Milliard Kroner, saa vil det altsaa i Virkeligheden sige, at i Gennemsnit var den personlige Indkomstbeskatning i Landkommunerne ca. 6 pCt.

Nu vil naturligvis disse Skatter i absolutte Beløb stærkt dale, eller Gennemsnitsprocenten vil stærkt stige, da Kommunerne ikke, hvis der ikke træffes Foranstaltninger dertil, kan vride sig fra Udgifterne, som i væsentlig Grad er lovfæstede. Og der synes jo i saa Henseende ikke fra Regeringens Side at blive taget noget som helst Initiativ, hvad vi maa anse for overordentlig beklageligt, ligesom vi heller ikke har bemærket, at der fra Regeringens Side er truffet Foranstaltninger til Tilvejebringelse af nye Indkomster for Kommunerne. Tværtimod yder man kraftig Modstand overfor Krav derom fra vor Side og overfor Forslag, som tilsigter at tilvejebringe saadanne nye eller øgede Indkomster — jeg peger i saa Henseende paa den Modtagelse, Flertalsforslaget fra Landstinget om ændrede Regler for Fordelingen af Motorbeskatningen forleden Dag fik her i dette høje Ting. Tværtimod har man gennem den Ændring af Motorbeskatningslovgivningen, som fandt Sted i forrige Samling ved Tildelingen til Vejfonden og ved Vejarbejders Igangsættelse gennem Statsinitiativ og med Støtte fra denne Fond, øget det sognekommunale Tryk paa baade fast Ejendom og Indkomst.

Altsaa, Kommunerne, ogsaa Landkommunerne, er i Virkeligheden overbelastede. Og naar man har villet henpege paa, at dette skulde være indtraadt i det væsentlige siden den regulerende Lovgivning, som fandt Sted i 1927, vil jeg her fastslaa, at dette intet har med det faktiske at gøre, idet den kommunale Beskatning i 3-Aaret siden 1927 gennemsnitlig er gaaet ned med ca. 10 Mill. Kr. aarlig. Men hvis ikke man naar til dybtgaaende Ændringer, vil, som Forholdene ligger, Udviklingen blive den, at Landbruget yderligere overbelastes, at Indkomstskatteprocenten stærkt maa øges, og Ejendomsskatterne — ja, de udgør jo en

himmelhøj Procent af Ejendommenes Nettoafkastning, hvis man i det hele taget kan tale om en saadan, naar Skatteobjektet, den faste Ejendom, for Tusinder og atter Tusinder af Ejendomsbesiddere giver Nul eller Minus i Afkastning for nærværende Tid.

Trods de stærkt vekslende økonomiske Tilstande her i Landet i Aarene siden 1924 er Ejendomsbeskatningen kun undergaaet en overordentlig ringe Forandring. Den er for Sognekommunernes Vedkommende i Tiden fra 1924—1925 til 1931—1932 ændret fra 42½ Mill. Kr. til ca. 46 Mill. Kr., altsaa en Stigning paa ca. 3—3½ Mill. Kr.; den er for Amtskommunernes Vedkommende aftaget fra ca. 29½ Mill. Kr. i 1924—1925 til nu i 1931—1932 ca. 22 Mill. Kr., hvortil jo saa kommer det øgede Tryk paa fast Ejendom, som er Konsekvensen af den stærkere Udnyttelse i de senere Aar af § 50 i Landkommunalloven.

Dette vil med andre Ord sige, at Ejendomsskatterne, som i 1924—25, i den lave Krønes Tid, laa paa 72 Mill. Kr. for Sogn og Amt tilsammen, paa nærværende Tidspunkt ikke er reduceret mere end til tæt ved 68 Mill. Kr., altsaa med i alt ca. 4 Mill. Kr.; og paa Baggrund af den kolossale Indkomstnedgang i absolutte Kronetal, der har været Konsekvensen baade af den genvundne Guldkrone og af det voldsomme Prisfald paa Verdensmarkedet, er det klart, at det for det nødstedte Landbrug nu er ganske umuligt at bære denne Byrde.

Og der kan jo ikke være den allerfjerneste Tvivl om, at de Konjunkturer, som vi til Tider i hvert Tilfælde i det sidste 10-Aar har haft for Landbrugsproduktionen, ikke vil vende tilbage i en overskuelig Fremtid. Derfor er Umuligheden af at bære denne Byrde i Øjeblikket desværre ogsaa knyttet til, at der er saa saare ringe Sandsynlighed for en øget Bæreevne i den kommende Tid svarende til den Skatteforøgelse, som gennem den sidste Menneskealder har fundet Sted paa fast Ejendom.

Derfor maa ogsaa af principielle Grunde, som jeg begyndte med at sige, og af de tvingende Grunde, som understreges ved de i Øjeblikket tilstedeværende og højst sandsynligt ogsaa fremtidig tilstedeværende Konjunkturer, Ejendomsskatterne reduceres som en uundgaaelig Konsekvens af Erhvervets stærkt reducerede Bæreevne.

Thi Forholdet er jo ogsaa dette — det er en anden Side af den samme Sag —, at medens Prioriteringen af fast Ejendom som Helhed taget for det hele Land — jeg